

מי יזכור את הסיפורים? את גיבוריהם? את הזמנים האפלים של אימה ורוע?

בסדנאות הסיפור של "דור המשך לסיפור" שמפעילה עמותת דורות ההמשך, מחברים המשתתפים, בני דורות ההמשך שני סיפורים לסיפור אחד. את סיפור השואה של הורינו סבינו וסבותינו לצד הסיפור שלנו, של בני הדור השני.

כתבה: **אסתי לי-דר**, מנחת סדנאות "דור המשך לסיפור" ומפגשי "בית לסיפור"

דור הולך ודור חדש מגיע. זהו דרכו של עולם.

העולם הצעיר של היום, עומד בפני מטלות חיים שהינן כבדות, מאתגרות, ותובעות זמן, אנרגיה וכוחות נפש. בעיות קריירה, בעיות פרנסה, ביטחון, בריאות, קונפליקטים פוליטיים וגידול ילדים, הם חלק מהבעיות המעסיקות את הדורות הצעירים.

לצד זה, בשנתיים האחרונות, פלשה לשגרת חיינו המגיפה העולמית, הנותנת את רישומה הכבד דווקא על דור ההורים הצעירים העומדים בפני אתגרים קשים של חינוך, בידוד ופרנסה.

מי יזכור את הסיפורים?

מי יזכור את גיבורי הסיפורים?

מי יזכור את הזמנים האפלים של האימה והרוע?

אל הסדנאות של "לספר את הסיפור", מגיעים בני הדור השני והשלישי, שלמרות כל הקשיים ומטלות החיים, הסיפור של ההורים והסבים בוער בהם. הוא מלווה אותם בחיי היומיום ואינו נותן להם מנוח, עד אשר הוא מוצא את דרכו, עם כל הזיכרונות, המילים, הרגשות, ותיאורי המקום, אל תוך הסיפור!!

ואז, ממתין הסיפור לקהל שומעיו. למשפחה. לנכדים. לילדים. ולכל אלו שלא חוו את הסיפור בחייהם שלהם. עבורם זוהי עדות. חלק מהסיפור האפל של העם. עבורם זוהי נחלה מקודשת של זיכרון.

הסדנאות באות לחבר שני סיפורים לסיפור אחד. הם באים לספר את סיפור השואה של הורינו וסבותינו לצד הסיפור שלנו, בני הדור השני.

שכן, אנו גדלנו אתם באותו הבית!! ספגנו דרך השקט ודרך הצעקות, דרך השתיקה ודרך המילים, בשפות שונות וברמזים, את המצוקה, האובדן והפחד לצד גבורה, אלטרואיזם ותושייה.

עם מותם של רוב בני הדור ההרואי הזה, אנו, ילדיהם ונכדיהם, עומדים בראש החץ, עם המטרה שלא לתת לסיפור שלהם ושלנו כעדים של העדים להישכח!!

הסדנאות החלו לפני 15 שנה. עשרה מפגשים שבועיים בני ארבע שעות.

אל הסדנאות מתכנסים הילדים והנכדים, ובהדרגה, עם חשש גדול, מתחילים את מלאכת השליחות.

ויש חששות! וישנם רגשי אשם!

איך אזכור הכול? והרי הסיפור כמעט ולא סופר..

והרי אין לי סיפור בכלל...בבית שתקו...

לא הרשו לי לספר...אימא רצתה שאשתוק...איך אני מעזה להפר את רצונה?

ואם לא אדייק? הרי יש כל כך הרבה ערפל...

הייתי קטנה... פחדתי להקשיב...

וגם אם סיפרו, לא עניין אותי...היה מפחיד עצוב...

רציתי להיות כמו כל הילדים.. לא בת של ניצולים....

וכעת אני כל כך מצטערת...אין לי הרבה פרטים...הלוואי שאבא היה כאן...

קצת קשה לי לספר מה קרה עם אימא שלי...לא רוצה שיחשבו עליה כל מיני דברים...שישפטו אותה...

ואם אגלה כל מיני דברים שלא הייתי אמורה לגלות?..

אלו הם רק חלק מים של שאלות, תהיות, פחדים ורגשות של בני הדור השני, ששנים חיו עם השאלות והפחדים בבדידות. עם עצמם. עם האיסורים ועם משאלות ההורים שניסו

למלא גם אחר מותם, ועם כל זאת, חנקו בתוכם תחושות עצב, בדידות, תחושת ניתוק וזרות, מבלי לדעת שהם חלק ממשפחה גדולה השותפה לרגשותיהם ולתהיות שלהם.

בסדנאות, נפגשים האנשים הללו, ותוך שעות, הם הופכים למשפחה אחת!! עולים הנושאים המשותפים, הכאב והפחד והתהיות הופכים לנושא משותף ומוכר.

המשתתפים מבינים שאין מקום לשיפוטיות. לא שלהם ולא של חוויות ההורים הניצולים.

הם מתחילים להבין בהדרגה שהיות זה גם הסיפור שלהם, מותר להם לעשות את תהליך ההיפרדות שלהם מהאיסורים ומהסודות של ההורים ולספר את הסיפור שהוא גם שלהם!! שהוא שייך לילדים שלהם ולדורות הבאים!!

הם מתחילים ללמוד בהדרגה איך לספר גם מה שלא ממש מדויק וידוע. איך לספר באחריות!! דרך תהיות, דרך הלא לדעת, דרך לברר ולקרוא ודרך עבודה של דימיון מודרך ואפשרות להיזכר.

ובדרך, יש את המשפחה מסביב, שתומכת, עוזרת ומשתפת בחוויות הנפש ובסיפור שהופך להיות הסיפור של כל הקבוצה.